

NASİHATE MUHTACIZ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 02.02.2014 tarihli Şehzâdebaşı Sohbeti'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Mü'min Kardeşlerim;

Hepimiz inkâr edemeyeceğimiz bir hakikat olarak biliyoruz ki insanız, eksiz, sorunluyuz. Tamamlanmak ve olgunlaşmak için yaşıyoruz. Hiçbir insan sorunsuz, sıkıntısız ve kâmil değildir. Kemal, yani her şeyde olgun olmak, Allah'a mahsustur. Allah her şeyin en son noktasıdır, kemal sıfatı vardır. İnsan olarak Müslüman olsak da, namaz kılıyor olsak da, yıllarca oruç tutuyor olsak da, haccetmiş kimseler olsak da hatta ilim yalamış, âlim olmuş kimseler olsak da nihayetinde insanız; eksiz, eksiklerimiz vardır. Bu yönümüz Müslüman olmakla veya yaşlı başlı olmakla bir gün düzelmüyor. Bir insan bir köyde kendi evinde yaşayan sade bir Müslüman da olsa Medine'de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin dizinin dibinde Müslümanlık eğitimi görmüş bir sahabi de olsa herkes kendi seviyesine göre bir eksiklik muhakkak barındırır. Erkek için de kural böyledir kadın için de kural böyledir. Ne erkekler tamamlanmış kimlik sahibidirler, kemal noktasındadırlar ne de kadınlar bu noktada muhtaç olmayacakları, yüzde yüz her şeyin olgunluğuna ulaşmış bir kimliğe sahip olabilirler. İnsanız; sorunluyuz, eksiz, tamamlamak, olgunlaşmak için yaşıyoruz.

Aziz Kardeşlerim;

Dinimiz İslam, bu yönümüzden dolayı yani eksikleri bulunan, olgunlaşmamış, sürekli olgunlaşmak için eğitilmesi gereken bu yönümüzü bizim için cehenneme atılma nedenimiz olarak görmüyor. Eksiz, sorunluyuz, dertlerimiz var diye Müslümanlığımız elimizden gitmiyor. Peygamber olmadıkça hiçbir insan hatasız, yanlışsız olur diye bir kural yok. Peygamberleri Allah koruyor, melekler onların sürekli yanında, desteğinde bulunuyorlar, onların dışında her anasından doğan insan ölünceye kadar ilerleyeceği bir yoldadır muhakkak. Âlimlerin de kendi çaplarına göre eksiklikleri vardır. Cahillerin de onların çapına göre eksiklikleri vardır. 'Tamam, oldu, bu kadar' hiçbir zaman bir insan için kullanılamaz. Hatta âlim insanların yani ilimde veya dinin belli merhalelerinde ilerlemiş insanların eksiklik sorunu, onlar gibi olmayan cahillere göre daha fazladır. Bir Müslüman Allah'a yaklaştıkça, ömrü ilerledikçe, ilmi arttııkça, olgunlaştıkça, kulluktaki eksikliğini görürse iyi bir Müslüman olur. Okudukça kibri artan, insanlara karşı kendisini müstağni gören, hiçbir kusur yapmadığını, her şeyi en olgun şekilde yaptığını zanneden zaten bataklığa düşmüş demektir. Onun okuduğu boş şeylerdir. Müslüman, olgunlaştıkça, meyvesi çoğaldıkça toprağa doğru eğilen bir meyve ağacı gibidir.

Aziz Kardeşlerim;

Hiçbir şekilde Rabb'imizin bizi çok şeyi bilmez, eksik bir insan olarak yaratmasını, bir ayıp konusu olarak görmüyoruz ama durduğun yerde saymayı yani her gün bir kelime daha öğrenmemeyi, bir yanlış daha düzeltmeye çalışmamayı ayıp görüyoruz. "Mü'min, iki günü birbirine denk olmayan insandır." Diye kural koyarken Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz, 'bilgide de, olgunlukta da, her türlü insani ilişkide de iki günü birbirine denk olmayan insandır' mü'min insan. Bunu, mü'minin namazında da ölçebiliriz. Dün kıldığı namazında, namazın yüzde yetmişini mesela huşu içerisinde kıldı ise, bugün kıldığı namazı yüzde yetmiş bir huşu ile kılınmış namaz olmalıdır en azından. Dünyalıkta da böyle, ahiret hayatına bağlantılı işlerde de böyle, insani ilişkilerde de böyle. Bir insanın evlendiği sene

kadın veya erkek olarak, eşine karşı kabalığı denebilecek bir hatası bulunabilir. İnsan olduğu için bu onun kötü olduğunu göstermez.

Evliliğinin mesela beşinci senesinde de, altıncı senesinde de aynı kabalık ve aynı gayri insani tavır devam ediyorsa onun için: “Bu ne biçim Müslümanlık!” Denebilir. Hatalı olmak değil; hatayı düzeltmemek bizim için büyük bir ayıptır. Çünkü insanız, çünkü Rabb’imiz bizi bu şekilde yarattı ama “düzeltin kendinizi, yürüyün, ilerleyin” diye de emretti. Tıpkı annelerimizden bir kilo, iki kiloluk bebekler olarak doğup daha sonra elli kiloluk, yüz kiloluk insanlar haline geldiğimiz gibi insanî kimliğimiz, Müslüman’ca yaşantımız da bir kiloluk, iki kiloluk olarak başlar; sonunda ancak ahiret terazisi ile tartılabilecek ağırlıkta bir iman kimliğine Allah’ın izniyle sahip oluruz. İlk başladığımızda bir-iki gramlık kimliğimiz günün birinde Ebubekir gibi, Ömer gibi Uhud Dağı ile bile tartılamayacak kadar oluyorsa iyi yoldayız demektir. Küçük olmak değil, küçük devam etmek yanlıştır. Hata yapmak değil, hatada inatçı olmak yanlıştır.

Aziz Kardeşlerim;

Dinimiz, Şeriat’ımız, ahlakımız bizim bu temel insanî kimliğimizden dolayı bizi ayıplamıyor. Ama birbirimizin destekçisi olup, birbirimizin yardımcısı olup Allah’ın rızasını kazanacağımız iyi bir hayat yaşamamızı istiyor bizden. Bunun için bir Müslüman’ın diğer Müslüman’a nasihat etmesini Müslüman’ın Müslüman üzerindeki haklarından bir hak olarak görüyor.

Biz bugün Afrika’da açlık çeken veya açlıktan dolayı ölmek üzere olan mü’min kardeşlerimizi üzerimizde hakları var diye sorumluluk alanımızda hissediyoruz. Gerçekte böyledir. Afrika’da veya dünyanın herhangi bir yerinde bir mü’min hatta insan olan bir kardeşimiz aç iken biz keyif süremeyiz elbette. Takatimiz kadar, becerebildiğimiz kadar destek oluruz. Bir avuç pirinç veririz, bir küçük kutu bisküvi veririz. Takatimiz kadar yardım ederiz. Bunu da bize dinimiz emrediyor.

Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz, aç komşusunun yanında uyuyan Müslüman’ı grubunun, Ümmet’inin dışına atıyor. “Bizden değildir” diyor. Bu bir hakikattir. Aynı Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem, aynı din “Müslüman’ın Müslüman üzerinde altı hakkı vardır” diyor. “Bu haklardan bir tanesi de Müslüman’ın öbür Müslüman’a nasihat etmesidir” buyuruyor.

Nasihat nedir? Bir Müslüman’ın öbür Müslüman’da düzeltilmesi gereken bir yanlışı düzeltmesidir. Bir eksiği kapatmasıdır. Bunu İstanbul sokaklarında bilmediği bir adresi soran Müslüman’a “şu sokaktan git” demek olarak da anlayabiliriz; elinde bir cam parçasıyla oynayan, o cam parçasının biraz sonra derisini kesip kanatacağı bir çocuğa “yavrum bununla oynama elini kesersen” demek olarak da anlayabiliriz.

Sigara içtiği için ciğerlerini çürüten bir Müslüman’a “kendine acı. Bu bedenini, bu rezalet şeye feda etme. Allah sana bu ciğerlerin hesabını sorar” diye nasihat etmek olarak da görürüz. Ama nasihat etmek, yaşlı dedelerin torunlarına öğüt vermesi değildir. O, dedelik-torunluk ilişkisidir. Onu bütün dünya milletleri yapar. “Benim sözümü dinlemez bu çocuk” diye de dede konuşmaz kurtulur. Ama benim Peygamber’imin açtığı çığır, gösterdiği hayat tarzında Müslüman’ın Müslüman’a nasihat etmesi, ihtiyarın gençlere konuşması değildir. Müslüman’ın Müslüman üzerindeki yasal haklarından bir haktır. Dede torununa öğüt verir veya vermez. Torun dinler veya dinlemez, kapanır gider bir iştir o. Ama öğüt verecek, nasihat edecek bir konumdaki mü’minin öbür mü’minle ilgilenmemesi hesabını Allah’ın soracağı bir haktır.

Aziz Kardeşlerim;

Sadece zihinlerimizde konu canlansın diye, güzel bir örnek olarak hafızalarınızı şunu yerleştirmek istiyorum. Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz: “Müslüman'ın Müslüman üzerinde altı hakkı vardır” diyor. Bunlardan bir tanesi de “öldüğü zaman Müslüman'ın cenazesini kaldırmaktır” buyuruyor. Yani bundan anlıyoruz ki; bir Müslüman bu fani âlemde ayrılmış gittiğinde Müslümanlar onun cesedini bırakırseler, onun cesedi çürüse, kuşlar yese, kurtlar kapıp kaçsalar yani cenazesine ilgilenip gömmeseler; oğulları, akrabaları, mahalledeki arkadaşları, bu Müslüman'ın o toplumda yaşayan bütün Müslümanlarda hakkı kaldı demekti. Müslüman'ın cenazesini ortada bırakmak gibi bir suç işlemiştir o Müslümanlar. Elhamdulillah böyle bir suç işlenmiyor diyelim. “Bu Müslüman'ın cenazesini kaldırıp toprağa gömmek Müslüman'ın Müslümanlardaki hakkıdır” diyen hadisi şerifte sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz: “nasihat etmek de Müslüman'ın Müslüman'daki hakkıdır” diyor. Nasıl bir Müslüman öldüğünde onun cenazesini sokak ortasında bırakmak Müslüman toplum için kabullenilmeyecek, utanılacak bir suç ise aynı şekilde nasihat edilecek bir çocuk, nasihat edilecek bir genç, bir arkadaş, bir hanım, bir koca, bir kardeş, bir ağabey, bir Müslüman'ın nasihati olacak olsaydı o nasihatle düzelecekti de filan Müslüman ağabey, abla, kardeş, baci, kaynana, kaynata nasihat etmediği için “Allah'tan kork, yapma ayıptır, uygun değildir, sen şu işi yapmalısın, sen şuraya gitmelisin, çocuğunu affetmelisin, babanın elini öpmelisin” demek gibi bir nasihati yapmaması da gayet açık bir şekilde anlaşılıyor ki Müslüman'ın cenazesini ortada bırakmak neyse Peygamber aleyhisselamın gözünde nasihat etmemek de öyle bir suç demektir.

Bunun için Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz: “Din nasihattir, din nasihattir, din nasihattir.” diye üç defa vurgulayarak tembih etmiş. Biz dindar adam, camide namaz kaçırmayan adamdır, diyoruz. Camiye devam ettiği için “dindar” diyoruz ama caminin kapısından çıkınca gördüğü kötülüğe müdahale etmeyen, “yapma yavrum, yanlış yapıyorsun” demeyen Müslüman'ın dinini sorguluyor Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem. Biz sadece camilere sıkıştırdığımız için dini “ne karışacaksın ki karı koca kavga etti” diyoruz. Oğlu babasına bağırarak “ben ne karışayım komşuya, nasıl karışayım” diyoruz. Peygamber aleyhisselam ise “din nasihattir, din nasihattir, din nasihattir” diyor. Biz “kocaman adam ben ona ne deyim” diyoruz Allah ise: “hepiniz kulsunuz, hepiniz insansınız, eksiksiniz, nasihate muhtacsınız” diyor.

Âlim de olsan iki sözle düzelecek boşluğun vardır muhakkak. Zengin de olsan, fakir de olsan, genç de olsan yanlış yapabilir insansın. Nasihate muhtaç olamayan melek olabilir. Bir de peygamber olabilir. Çünkü peygamber, peygamber olduğu için onun nasihat boşluğunu Cebrail doldurdu. Ama Peygamber aleyhisselamın dışında Ebu Bekir'e de, Ömer'e de, Osman'a, Ali'ye de şu camilerin duvarlarında köşelerimizi süsleyen, yüreklerimizde kandil gibi yanan o insanlara bile Cebrail gelip boşluk doldurmadı. Yanlış yapınca Ömer'in karşısına dikildiler: “Ne yapıyorsun Ömer?” dediler. “Allah'tan kork Ömer.” dediler. “Bu yanlıştır, biz Resûlullah'ı böyle görmedik.” dediler. Ömer bile karşısında “Allah'tan kork, korkmazsan kılıçlarımızla seni düzeltiriz” diyen adamlar buldu. Çünkü din, nasihattir. Yani din nasihattir demek; dindarlar birbirlerinin hatalarını düzeltirler, birbirlerinin hatalarını, açıklarını kapatırlar demektir.

Din nasihattir, nasihat edebilen dindardır. Bunun için âlimlerimiz “din nasihattir” hadisi şerifini yorumlarken: “dinimizin neredeyse dörtte biri bu hadisten oluşuyor” diyorlar. Çünkü İslam meleklerle yarışan bir toplum kurmak istiyor. Dinimiz, ahlakın ve insanlığın zirvede olduğu bir hayat yaşayalım istiyor. Hiçbir insan ilmi ne kadar ileri olursa olsun, görgüsü, kuralı ne kadar yüksek olursa olsun tek

başına yüzde yüz Allah'ın istediği mükemmel bir Müslümanlık, insanlık yaşayamayabilir. İnsanız; uyuyoruz, eksikimiz var, ağzımız var, bağırsağımız var insansın çünkü. Her arızaya aday kimliklerimiz var bizim. Tek başımıza miraca yükselmiş bir Peygamber'in bütün ahlakını baştan sonuna kadar yaşayamayabiliriz. Ama bir araya geldiğimizde birbirimizin yırtıklarını yamaladığımızda, birbirimize payanda olduğumuzda, 'Allah'tan kork kardeşim! Ben sana destek olurum, sen bana destek ol' demeyi becerdiğimiz zaman toplum olarak meleklerin peşinden koştuğu Müslüman bir toplum olabiliriz.

Dinimiz bizi hep beraber Allah'ın elinin üstünde durduğu bir cemaat olmaya, Ümmeti Muhammed olmaya teşvik ediyor. Eğer biz böyle bekleyen dinimize rağmen içimizden bir tanesini hoca, âlim, şeyh, büyük, 'A' diye bir isimle öne çıkarır; bütün ahlakî sorumlulukları, güzellikleri ona yükleyip "o olgun olsun bize de ara sıra dua etsin biz ise bildiğimiz gibi yaşayalım" diye düşünürsek buna Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin Ümmet'inden beklediği tablonun adını koyamayız. Bu bizim hayalimiz olur. Hâlbuki Allah bizden toplum olarak, bir bütün olarak ayakta durmamızı, şeytanın bloklaşmış savaşına karşı bizim de birbirimizin hatalarını düzelten, birbirimizi arkadan iten 'haydi git arkadayız' diyen bir Ümmet olmamızı istiyor.

Kanun şudur: bu kaliteyi yakalayamayan yani büyüğün küçüğe, küçüğün büyüğe, hocanın talebesine, talebenin hocasına, camideki cemaate, dışarıdaki Müslüman'a Allah korkusunu, insanlığı, ahlaki hatırlatmayan, 'bu yanlışır' deme cesareti gösteremeyen 'yahu banane komşunun işine ne karışayım' diyen bananecilik bataklığıdır, ziyandır ve Allah buna yemin etmiştir. Bunun bataklık olduğuna.

وَالْعَصْرِ. إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ. إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالْحَقِّ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ. İman, namaz gibi salih ameller ve birbirlerine hakkı tavsiye eden "bu doğrudur, bu iyidir, bu yanlıştır, bu hatadır" diyenler, sabrı tavsiye edenler" bu dört işi becerebilen toplum ziyanda olmayan, bataklıkta olmayan toplumdur. İman var. Hele kandil geceleri coşmuş iman var. Cuma namazları var. Ama namazda bile safları doldurmaya gelince, "ön safa geç kardeşim, buraya gel" demeye bile yeltenmeyen 'doldursun, imam söylesin canım' diyen, yeğeniyle bile ilgilenmeyen, kuzeninin helak olduğunu göre göre ses çıkarmayan, dinsizlikten diyaneti sorumlu tutan, hırsızlıktan da emniyeti sorumlu tutan, ben çalmadım nasıl olsa diyen; **إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ** bu insanlık, adı "Müslüman Toplum" da olsa hüsrandır. Bataklığa doğru yürümektedir. Biz ümmetiz, kitle değiliz. Grup değiliz, ümmetiz. Birimiz hepimiz için varız.

Bütün Ümmeti Muhammed içimizden bir can kurtarmak için feda olmaya hazırız. Hazır olmalıyız. Birimiz de ümmetten herhangi bir kişi için can, mal feda etmeye hazır olmalıdır. Ümmet bu demektir. **وَتَوَّصُوا بِالْحَقِّ** Doğruyu birbirlerine aşıl原因lar ancak hüsranda değildirler. Eğer Müslüman olarak biz sadece kendimizden bir de kendi çocuklarımızdan sorumlu olmayı yeterli buluyorsak 'Hele hele bizim akrabalarından değilse ne karışacaksın zaten canım. Hele bizim şehirden de değil. Hele ohooo bizim dili de anlamıyor' dersek bu sadece sırası gelen koyunu mezbahaneye doğru çeken kasaba ses çıkarmayan koyun sürüsünden beklenebilir bir hatadır.

Ümmeti Muhammed ise hiçbir zaman güdülebilir bir mantık sahibi olamaz. Çünkü **إِنَّ** **إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ** bütün insanlık zarardadır. Tek başına iman etti, yetmez. İbadetleri yapıyor, ameli salih de yapıyor, yetmez. **وَتَوَّصُوا بِالْحَقِّ** doğrusu budur kardeşim.

'Senin yaptığın yanlıştır. Baban haklıdır. Çocuğa yanlış yapıyorsun. Bu kirayı vermeliydin sen. Borcunu geciktirmemeliydin. Biz aynı camide namaz kılıyoruz sen kaba konuşuyorsun kardeşim. Mü'min kaba konuşmaz' demeliydik. **وَتَوَاصُوا بِالْحَقِّ وَتَوَاصُوا بِالصَّبْرِ** Acı çekenin yanında acısına ortak olmak, sabrına teşvik olmak ve bu dört şeyle zarardan kurtulan Müslüman toplum olunabilir.

Camiler, minareler, mescitler toprağın Müslümanlara ait olduğunu gösteriyor. Bu kimliğimiz ise bireyler olarak bizim de Müslüman olup olmadığımızı gösterecek. Betonlar, minareler, kandiller yöresel de olabilir. Nitekim şu içinde bulunduğumuz cami bizden asırlar önceki toplumun Müslüman toplum olduğunu gösteriyor. Kapısına taşımadığımız ahlakımız, dışarıda şu saflardaki mü'min kimliğimizle caddelerinde yürümediğimiz zaman bu şehirlerin yetimiyle, zavallısıyla, evsiziyle alakadar olmadığımız zaman, hastasını hastamız bilmediğimiz zaman ev deyince sadece bizim kapısını kapatıp içinde oturduğumuz, ısındığımız evi ev olarak anladığımız zaman nerede **وَتَوَاصُوا بِالْحَقِّ وَتَوَاصُوا بِالصَّبْرِ**

Kıldığımız namazlar şu dört şartın sadece bir tanesidir. Biz, dilsizlik, ödlelik damgası yiyemeyiz. Hakkı konuşur, nasihatimizi yaparız ve nasihat de dinleriz. Sadece yanlışlara karşı, eksiklere karşı bol bol nasihat eden ama kulakları tıkanmış Müslüman da değiliz. Veririz, alırız. Nasihat ederiz, nasihat dinleriz. Kulağı, algılaması hakka açık olan mü'minleriz.

Aziz kardeşlerim;

Şimdi bir kere daha "din nasihattir" sözünün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem tarafından bize neden büyük bir mesaj olarak ulaştırıldığını düşünebiliriz. Din nasihattir. Çünkü insan muhakkak nasihat edilmesi gereken bir konumdadır. Kadın, öyledir. Erkek, öyledir. Hocası öyledir, talebesi öyledir, hep nasihate muhtacdır. Çünkü şeytan hep balonumuzu delmek için uğraşiyor. Kendi başımıza biz, şeytanla tek başına mücadele edemeyiz. Birilerinin sürekli bizi desteklemesi lazım. Peygamberlerde melekler bu işi yaptılar. Onun için hatasız, masum olarak Rabblerine kavuştular. Ama Ebubekir Ömer'e muhtaç yaşadı. Ömer Osman'a muhtaç yaşadı. O da Ali'ye muhtaç yaşadı.

Ne kadar iyi Müslüman, ne kadar büyük mücahid olursan ol kulsun kul. İnsansın; uyuyorsun, ağlıyorsun, sızlıyorsun, zavallısın, acizsin. "Birbirini destekleyen mü'minler" dediğimiz zaman sadece sel afetine uğramış mü'min kardeşlerimizi desteklemekten söz etmiyoruz. Selden daha büyük fırtınalar estiren ahlaksızlığa karşı da mü'min kardeşlerimizin yanında olmalıyız. Komşularımız, elektrik parasını ödeyemediği zaman da bizi yanında bilmelidirler, çocuklarının ahlakı elektrik çarpmış gibi berbat olduğu zaman da bizi yanı başında bilmelidirler. Komşularımız ve biz "bu elbiseyle dolaşırsam beni komşularım abluka altına alır, bu çocuğu niye böyle ahlaksızlığa teşvik ediyorsun" derler diye endişe etmelidirler. Nasıl "bu küçücük yaşta bu çocuğu tesettüre büründürmüşsün, yazık etmişsin, çocukluğunu yaşasın" diye şeytanımsı baskılar, küçük yaşlardaki çocukları çıplaklığa teşvik ettiriyorsa yani şeytan kendi çapında nasihatini yapmayı ihmal etmiyorsa ve adamlarını da çok aktif bir şekilde kullanıyorsa mü'minler olarak biz de hak adına, Allah adına, Peygamber'in mirası olan ahlakımızı korumak adına: "yanlıştır bu yaptığın, böyle olmaz" demeliyiz. **وَتَوَاصُوا بِالْحَقِّ وَتَوَاصُوا بِالصَّبْرِ** budur. Yoksa **إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ**. Müslüman da olsa toplumun adı, sokak başı bir minare ve bir cami bulunuyor olsa da insan zarardadır.

Şu Asr Suresi **إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ** suresi hiçbir ayeti bulunmasaydı Kur'an'ın İmam Şafi'nin dediği gibi Allah'ın dinini, ahlakımızı, mü'min kimliğimizi tasvir etmesi bakımından yeterdi. Bugün Afrika'ya makarna göndermekten daha fazla komşularımıza ağızımızdan çıkacak nasihatleri göndermek

zorunda olduğumuzu, ilerlemiş kırklı, ellili, altmışlı yaşlarımıza rağmen hala büyüklerimizin nasihatine muhtaç olduğumuzu seksen yaşındaki bir mü'minin bile doksan yaşındakinin nasihatine muhtaç olduğunu anlamamız gereken bir mucize desteğidir Asr Suresi. Şu Asr Suresi'ni namazda zammı sure olarak okuduğumuz gibi birbirimize kimliğimizi hatırlatan ikaz parolası olarak da okumalıyız. **وَالْعَصْرِ** Değil mi kardeşim, **وَالْعَصْرِ**. Allah asra yemin ediyor. Bu yeminin gerekçesi ne? Sürükleniyor insanlık. Birbiriyle ilgilenmeyen, neredeyse anne babanın bile çocuğuna karışmayı görevi olarak görmeyeceği bir zamana doğru geldiysek eğer, eh hele hele on sekiz yaşından sonra kim kime karışacak denebiliyorsa **إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ** olmuş demektir.

Doğurduğuna bile kimi yasal engellerle karışamayan toplum zayıttadır. Sadece sel görmüş, Yahudi kurşunu yemiş insan mı mü'minin yardımına muhtaçtır? İki tatlı nasihatle, saçını okşamakla belki bir ömür mü'mince ahlaklı bir hayat yaşayacak genç ve o genç gibi niceleri, basit bir nasihate üşendiği için onu ateşe atmış insanların kurbanı olarak bu sokaklarda dolaşmamalıdır.

Herkes kendisini Allah'ın dininin son bekçisi ve o, o nasihati yapmasa artık bu nesil helak olmuş kadar son noktada duran, son ilkyardım görevlisi olarak görür. Nasıl Allah cennetten söz ettiği zaman "ilk ve tek aday benim" diye göğsüm kabarıyor, nasıl cehennemden söz edildiği zaman "eyvah düşer miyim" diye endişe ediyorum mü'min olmak her insanın cennette olmasını arzu etmektir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ashabını böyle yetiştirdi.

Ebu'd Derda radiyallahu anh, ashabı kiramin ileri gelenlerinden. Bir gün bir yere giderken bir grup insanın birisini tartakladığını görmüş. Yanına yanaşmış: "ne yapıyorsunuz" demiş. "Bildiğin gibi değil, şöyle şöyle pislikler yaptı bu adam" demiş. "Ne yaptı" demiş. Şöyle şöyle saymışlar. Çirkin çirkin işler. Yakalamışlar, linç ediyorlar. Ahlaksız herifi yakalamışlar, linç ediyorlar. Ama rahmetelli'lalemin olarak gelen Muhammed aleyhisselamin medresesinden mezun, ondan icazet almış olan Ebu'd Derda ellerinden tutmuş: "Be adamlar!" demiş: "Bu bahsettiğiniz adam, bir su kuyusuna düşeydi ne yapacaktınız?" "Çıkaracaktık oradan." demiş "Görmüyor musunuz? Günah çukuruna düştü, elinden tutun çıkarın ve iyilik vazifenizi böyle yapın, bağırarak çağırarak değil!" demiş. "Kuyuya düştüğünde çıkaracaktınız, günaha düştüğünde de kurtarın." Sonra da buyurmuş ki Ebu'd Derda radiyallahu anh: "Bu adamı kurtarın, onun gibi olmadığınız için de Allah'a şükredin" demiş. İşte **“وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ”** ayetini hem namazda zammı sure okuyan hem de hayatında parola olarak gören Muhammed'in ashabı sallallahu aleyhi ve sellem.

Biz de Asr Suresi'ni kim bilir şu kadar senedir namazlarda zammı sure olarak okuyoruz ama günlük hayatımızda Asr suresi mantıklı bir anlayış oturmadıysa biz bu sureyi bir kere daha, on kere daha ders olarak öğrenmemiz gerekiyor demektir.

Değerli Kardeşlerim;

Biz mü'miniz elhamdülillah, insanız elhamdülillah. İnsanlığımızı tam yaşamak için bir bütün insanlık yaşamak zorundayız. Evine kapanmış, işine gücüne yığılmış, diğer insanları unutmuş Müslüman olamayız. Sadece açlarla ilgilenen lokanta sahibi gibi de olamayız. Sadece elbisesi olmayana elbise veren biri de olamayız. İnsanlığın zarar gördüğü yerde insan olarak varız. Müslümanlığın zarar gördüğü yerde Müslümanlığı tamamlamak için varız. Eksik görürsek tamamlayıcı olarak varız. Bizde bir eksiklik görülürse bir kardeşimiz bizi tamamlamaya kalkar, nasihat ederse ona "Allah razı olsun senden" deriz. Yeri gelir elini öperiz.

Ömer bin Hattab radiyallahu anh, Muhammed aleyhisselamın medresesinden mezun, O'nun eğitiminden icazet almış olan Ömer diyor ki: "Kim bana bir eksiğimi hatırlatırsa Allah ondan razı olsun." Şu duaya bak! "Bana ayakkabı alana, bir tas çorba verene "Allah razı olsun" diyorum" demiyor. "Bir ayıbımı, hatamı düzeltenden Allah razı olsun" diyor. Sahabi kafası.

Mü'miniz, Asr Suresi'nin mü'minleriyiz. İmanımız kadar salih ameller yani ibadetler gerekiyor. İbadetler kadar da birbirimizin payandası olmamız, eksik tamamlayan, tamamlanınca eksiği teşekkür eden Müslümanlar olmamız gerekiyor. Sabretmek de bunun dördüncü ayağı olarak önümüzde bir görev şeklinde duruyor. Müslümanlık budur. İslam, nasihat dinidir. İslam, nasihat dinidir. Resûlullah böyle bir din bırakıp gitmiştir sallallahu aleyhi ve sellem.

Velhamdülillahi Rabbi'l âlemin.